

ALFREDO GAVÍN
UN PAÍS DE BACTERIS

AROLA EDITORS

J. KUK

És d'una intel·ligència abromada.

Volent desentranyar l'entramat del món, ha entrat en el seu laberint sense sortida.

Entre sensible i escrupulós, digereix malament les immoralitats.

Essent essencialment bo, pot fer mal.

Deixant-se afectar, pot arribar a ésser un afectat.

Viu en aquest risc.

Per defugir-ne, entra en els papirs,

en les riberes dels estralls, en el somnis tutelats, en les cremelleres dels dubtes.

Té un bullir interior que li fa pujar i baixar els budells i les passions, tan relacionades com l'aire i l'ocell, l'ocell i la dona.

No entén la vida.

Tot li sembla una ficció de carcasses pretensives, una feina d'insectes que es transformen en filferros ignorants.

És gran observador i llegeix les gramàtiques subterrànies,

els còdols bíblics de les paràboles,

l'univers que es desenvolupa sota les fulles del tabac o la mentida.

Li fa por el compromís, no només per falta de salut, sino per falta de fe en la realitat, que és falsa, atacada de malícies, mossegada per brètols i carnicers.

És vegetarià per provar sort.

Però no en té de sort.

Està fet de molècules desgraciades que el porten a la dilució.

No obstant, la seva obra fertilitza les tortuositats i els infolis;

el pol de les oficines i l'obediències dels meneguís;

el pou sense fons de les raimes i la fusta fosca.

El fermenten els fàrmacs.

FLONGE

Es deixa anar pels corrent suaus.

Li agrada descendre a la lleu deriva dels somnis de cotó i melangia.

Flotar i descendre i tornar a remuntar per la brisa
dels arbres platejats.

Aspira el perfum de la tarda com un plomissol enamorat.

És el seu combustible per anar de les rames del sàndal
a l'invisible de la menta.

La pregunta és, el Flonge, viu o somia?

Quan decideix fer-se fill de la terra, te por i es replega
en draps de cuina i llavis de sucre.

ESCORÇ

Té un cor generós i tendre.

Qui ho diria! Amb aquesta estructura molecular d'un depredador.

No mossega mai la mà que li dóna de menjar.
Fa la seva feina de monosabi i retorna a descansar
sota la revoltada fullaraca de la tardor,
on s'hi troba mimetitzat amb la natura morta,
que és el que s'estima.

Li agrada estar al marge, fer meditacions
a la llum silenciosa de la penombra,
rumiar per les biblioteques d'incunables del bosc i la tundra,
jeure al rebost dels grans roures,
aprendre les paraules daurades dels camins místics,
servar la cendra i l'encens dels oracles,
escarifiar-se els signes que condueixen
a la cambra del tresor amagat pels déus de l'oblit.
Aquesta tendència a la quietud fa que vagi enderrant
de l'evolució cinètica de la societat.

És un solitari.

Fora, al món, se sent des-ubicat, amb una consciència foradada
i nota que és pitjor que quan està sol i en silenci.

Llavors no menja.

FARINET

Viu en colònies.

Tenen l'aspecte d'una farola que il·lumina l'embrollat
i els revirons d'un urbanisme infinit.

Ens orienta i ens complau veure'ls
en l'ofuscació de les malalties
o en els defalliments dels dies mal ocupats.

Són com floracions d'un vidre espontani
que ens fa assumible
la complexitat que ens envolta.

Aquells que tenim l'ànim envaït,
que ens deixem atropellar
per les presències que ens pertorben,
ens porten un mocador brodat de cerimònies netes,
per assecar-nos la suor i poder
continuar ballant sense sabates.

ÀNIENS

Són molt important per la vida.
Porten els dissenys de la finitud

